

Dagboek 6

Laatste week

We hebben nog een lange reis gepland, voordat ik a.s. donderdagavond weer terug vlieg naar Nederland. We gaan naar de provincie Ratanakiri, in het noorden van Cambodja. Gerjan en Sareth gaan mee. De bedoeling van deze reis is o.a. om de groepsreis in oktober voor te bereiden.

De reis van Phnom Penh naar Banlung, de hoofdstad van Ratanakiri, is ruim 600 km. De wegen zijn redelijk goed, en er is niet veel verkeer. Onderweg is er van alles te zien, het landschap is hier weer heel anders dan in onze werkgebieden.

We maken een tussenstop bij de watervallen aan de grens met Laos. Vorig jaar stond het water hoog, maar nu zijn de vele rotsen te zien, doordat het waterpeil juist heel laag staat. Eén van de oorzaken hiervan zijn de stuwdammen die in Laos zijn gemaakt en die het peil in de Mekong een stuk lager houden.

Het is al bijna donker (rond 6 uur) als we Banlung binnenrijden, een guesthouse zoeken en een hapje gaan eten. Het was een lange dag en we gaan vroeg slapen.

We hebben een afspraak gemaakt voor vandaag met de familie Bargeman, die hier als missionarissen werken bij de Tampuan stam. Maarten en Mirjam hebben drie kinderen, Maarten, Guus (tweeling van 13 jaar) en Vera (8 jaar). Ze hebben een paar jaar in Banlung gewoond en hebben daar de Khmer taal geleerd. Sinds ruim een jaar wonen ze in een Tampuan dorp en zijn al behoorlijk geïntegreerd. Voor de kinderen is dit een klein paradijsje, want er is van alles te beleven. Ze hebben heel veel vriendjes, waarvan er altijd wel een paar om hun huis scharrelen.

Hun huis bestaat uit een grote schuur, die ze in het afgelopen jaar hebben verbouwd tot een woonhuis. Het is nog niet helemaal klaar, want er wordt ook nog een ruimte gemaakt voor meerdere doeleinden zoals onderwijs, bijbelstudie, engelse les, voorlichting over gezondheid, enz.

Mirjam geeft haar drie kinderen zelf onderwijs via een Engelse onderwijsmethode. Maar sinds een paar maanden hebben ze een vrijwilligster, Henrieke, die die taak van haar overneemt. Zij blijft tot maart bij de Bargemans. Daarna moet Mirjam het zelf weer doen.

De koffie is klaar als we aankomen en er is zelfs mangotaart met slagroom! We hebben heel wat te bepraten. Zij vertellen over hun werk en ervaringen met de dorpelingen. De mensen in dit gebied

zijn veelal animisten, dat wil zeggen, ze geloven in natuurgeesten. En die moet je tevreden houden en vooral niet boos maken.

Hun eigenlijke werk bestaat uit het houden van kerkdiensten op zondag, maar ook doordeweekse bijbelstudies, met vrouwen, jongeren van 13-18, kinderclub, enz. Daarnaast komen veel dorpelingen hen vragen om hulp op allerlei gebied. Vooral op medisch gebied. Het gebeurt regelmatig dat ze met mensen naar het ziekenhuis moeten naar Banlung (een half uur rijden) of zelfs naar Phnom Penh, 600 km verderop.

Ze hebben ook zelf een klein apotheekje met diverse medicijnen. Ook werken ze mee met de dorpelingen om de cassave te oogsten. Op die manier kunnen ze allerlei aspecten van het dorpsleven meemaken en maken daardoor makkelijker contact met de mensen.

Na de lunch (een Tampuan gerecht, gemaakt door Maarten en Mirjam), gaan we naar een school in een dorp verderop. Elk lokaal bestaat uit één gebouw. We mogen even binnenkijken. We zien geen meester of juf voor de klas staan. Waar zijn ze? De kinderen vertellen: Vandaag hebben de leerkrachten vergadering. Maar de kinderen moeten toch naar school, ook al krijgen ze geen les. En dus zitten ze de hele morgen gehoorzaam in hun bankjes te wachten tot de schoolbel gaat.

Eindelijk gaat de bel, de leerlingen mogen naar huis.....

We maken een wandeling door het Tampuan dorp. De tijd lijkt hier stil te staan. Iedereen heeft tijd voor een praatje, hoewel de meeste mannen op het veld aan het werk zijn. Er zijn hier veel cashew plantages, waar werk te vinden is.

Mirjam op huisbezoek bij een oude vrouw, die alleen woont. Haar kinderen wonen eraast in een groot huis...

We zien een man aankomen in een rolstoel. Deze man had een vorm van jicht, wat niet is behandeld. Hij kan niet meer lopen en was aan huis gebonden. Hij heeft nu een rolstoel gekregen en kan zichzelf verplaatsen. Mooi om even met hem te praten. Er staan ook overal piepkleine huisjes met steeds een oude man of vrouw in de deuropening. Mirjam vertelt dat hun kinderen eraast wonen in een groot huis. Waarom de oudjes dan niet bij de kinderen mogen wonen?

Als iemand overlijdt in een huis, is het de gewoonte dat het hele huis wordt afgebroken, want dan huist daar een geest in waar iedereen bang voor is. Daarom kan oma of opa beter in een klein huis wonen, dat is minder kostbaar om af te breken dan een groot huis.

Een oude man die ook alleen in een huisje woont. Hij kan niet lopen, maar kreeg een rolstoel.

Er is ook veel drankmisbruik in dit dorp. We zien op een plek een aantal luidruchtige mannen die ons roepen om erbij te komen zitten en gezellig met hen mee te drinken. We bedanken voor de uitnodiging en lopen verder door het dorp. Het is een klein dorp, maar door de vele gesprekjes onderweg duurt het wel twee uur voordat we weer thuis zijn. Indrukwekkend..... We hebben heel veel respect voor deze familie, die in zulke primitieve omstandigheden hun werk doen.

De basisschool, elk gebouw is een klaslokaal

Op bezoek bij de ouderling van de kerk. Hij en zijn vrouw hebben een mooie groentetuin, als voorbeeld voor de dorpelingen.

Dorpsvrouw met kind

Mirjam met een meisje uit het dorp

's Middags onder een boom....

Gehandicapte man die een vorm van jicht had, en niet is behandeld. Hij kreeg een rolstoel, waarmee hij zichzelf kan voortbewegen en nu zelf naar de 'wc' kan...

Vera, Maarten en Guus

Vera met een vriendinnetje

Dit is het laatste dagboek van dit werkbezoek. Ik ben blij dat ik de kracht heb gekregen om dit te doen. Dankbaar ben ik ook voor een goede internetverbinding waardoor ik dagelijks even contact met Frits kon hebben. Het gaat gelukkig goed met hem. En we hopen in oktober weer samen hier naar toe te kunnen reizen. En dan met een grote groep mensen!

Vanavond vlieg ik terug naar Nederland, via Bangkok en Frankfurt naar Amsterdam waar ik vrijdagmorgen vroeg hoop aan te komen.

Dank voor jullie aandacht en graag tot een volgende keer.

Hartelijke groet,
ook van Frits,

Beja

Onze auto na dagen in het veld...